

**A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság**

Kfv. II. 37.244/2013/7.szám

A Kúria a Dr. Ács Ilona ügyvéd (cím) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a Dr. ... vezető tanácsos által képviselt Országos Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Főfelügyelőség (1016 Budapest, Mészáros u. 58/a.) alperes ellen környezetvédelmi tárgyú határozat felülvizsgálata iránt indult perben a Tatabányai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2013. február 1. napján kelt 3.K.26.975/2013/4. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 5. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a Tatabányai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 3.K.26.975/2013/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes az Észak-dunántúli Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Felügyelőséghez (a továbbiakban: elsőfokú hatóság) 2009. január 14. napján benyújtott kérelmében a többször módosított 355661973. szám alatt kiadott vízjogi üzemeltetési engedélyben lekötött mennyiséget 0 m³-ben kérte megállapítani, mivel a tatai gyáregységben a termelést leállították, ipari vízre nincs szükség. Az elsőfokú hatóság 2009. február 12. napján kelt H-1331-7/2009. számú határozatával a vízhasználatot három évre szüneteltette. Határozata II.1.b. pontjában úgy rendelkezett, hogy a szüneteltetés idejére a használónak (felperes) vízkészletjárulékot fizetnie nem kell.

A fellebbezés hiányában jogerős elsőfokú határozatot az alperes felügyeleti eljárás keretében felülvizsgálta és megállapította, hogy az részben jogsértő, ezért a 2012. július 9. napján kelt 14/484-3/2012. számú határozatával az elsőfokú határozat II.1.b. pontját törölte és egyúttal előírta, hogy - figyelemmel a vízkészletjárulék kiszámításáról szóló 43/1999.(XII.26.)KHVM

rendelet (a továbbiakban: KHVM.r.) 3.§-ában foglaltakra - a szüneteltetésről szóló határozatot megelőzően engedélyezett vízmennyiség 60 %-át kell igénybevételek tekinteni, ami után vízkészletjárulékot kell fizetni. Az alperes az elsőfokú határozat többi rendelkezését változatlanul hagyta.

Az elsőfokú bíróság a felperesnek a jóhiszeműen szerzett joga sérelmét állító keresetét elutasította. Ítéletének indokolása szerint az alperes a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 115.§ (2) bekezdése alapján jogszerűen változtatta meg az elsőfokú döntést, jogszerűen rendelte el a vízkészletjárulék fizetését, mivel a felperes 2009. január 1. napjáig jelentős karsztvíz-kontingenst kötött le és annak következménye - jogszabályi előírás szerint - a szüneteltetés idejére is kihat. Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a felperes nem tudta alátámasztani, hogy az alperes határozata jogsértő.

A jogerős ítélet ellen a felperes az általa előterjesztett felülvizsgálati kérelemben az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az alperesi közigazgatási határozat hatályon kívül helyezését kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet jogsértő, mivel nem vette figyelembe a Ket. 115.§ (4) bekezdés c) pontját. Az idézett jogszabályhely szerint a jóhiszeműen szerzett és gyakorolt jog miatt az elsőfokú döntés már nem változtatható meg.

A felperes kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében kizárta a fellebbezés lehetőségét. A felperesi jogértelmezés szerint mivel az alperesi határozat ellen nem volt módja fellebbezni, egyfokú döntés született, amely esetben az elsőfokú bírósági ítélet a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 340.§ (1) és (2) bekezdése szerint fellebbezhető.

Az alperes ellenkérelmében az elsőfokú ítélet hatályában fenntartását kérte. Álláspontja szerint a vízkészletjárulék megfizetése alóli mentesítés nem jóhiszeműen szerzett és gyakorolt jog. Az elsőfokú határozat valójában a felperes számára kötelezettséget írt elő, de annak mértékét jogszabálysértően állapította meg. Az alperes vitatta a felperesnek a fellebbezési joggal kapcsolatos jogértelmezését is, mivel véleménye szerint jelen perben a Pp. 340.§ (2) bekezdésében rögzített egyik feltétel sem áll fenn.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274.§ (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta és a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.

A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen megállapított tényállásból helytálló következtetésre jutott az alperesi határozat jogszerűségével kapcsolatban, döntésével a felülvizsgálati bíróság egyetért, indokait az alábbiakkal egészíti ki.

A felperes által vitatott fellebbezési jog tekintetében a Kúria rámutat, hogy az elsőfokú bíróság helyesen zárta ki a Pp. 340.§ (1) bekezdése alapján a fellebbezési jogot, mivel a jelen ügy a Pp. 340.§ (2) bekezdésben foglalt együttes feltételeknek együtt sem, illetőleg azok közül egyiknek sem felel meg. A perbeli eset ugyanis nem tartozik a Pp. 339.§ (2) bekezdésében felsoroltak közé, a bíróságnak nincs megváltoztató jogköre. Ugyanakkor jelen ügyben a közigazgatási eljárás kétfokú, a jogalkotó biztosította a fellebbezési jogot, amellyel a felperes nem élt, de ettől ez az eljárás - típusát tekintve - nem vált egyfokúvá. A fellebbezés hiányában jogerős határozatot az alperes felügyeleti eljárásban bírálta el, amely döntés ellen valóban nincs már fellebbezési lehetőség, de ez a körülmény sem változtatja az eredetileg kétfokú eljárást egyfokúvá. Végül hangsúlyozza a Kúria, hogy a fellebbezhetőséghez a feltételeknek együttesen kellett volna teljesülni, ami ez esetben a fentiek szerint kizárt.

Az ügy érdemét illetően rámutat a Kúria, hogy a jóhiszeműen szerzett jog esetében a jogszerzésnek - és nem az eljárás vitelnek - kell jóhiszeműen történnie. A Kúria álláspontja szerint jóhiszemű jogszerzés, illetve gyakorlás akkor valósul meg, ha a jogosult nem tud és kellő körültekintés mellett sem tud a látszattal ellentétes valóságról, jelen esetben a jogszabályi előírásról. A Kúria álláspontja szerint a felperes jogszerzése nem volt jóhiszemű, mivel a felperes gazdasági társaság, amely folyamatosan és felkészülten vesz részt jogügyletekben, jogi eljárásokban. Tekintettel arra, hogy a felperes éveken keresztül igénybe vette a vízszolgáltatást, amelyért értelemszerűen díjat fizetett, majd maga kérte a szüneteltetést, amellyel kapcsolatban - kellő körültekintés mellett - tisztában kellett lennie a KHVM.r. 3.§-ában foglalt kogens előírással is. A fentiek tükrében a Kúria nem fogadta el a felperes jóhiszemű jogszerzésre hivatkozó érvelését, és ebből következően egyetért az elsőfokú bíróság azon megállapításával, hogy a felperes nem tudta a Ket. 115.§ (4) bekezdés c) pontja sérelmét bizonyítani, az alperes a Ket. 115.§ (2) bekezdése szerint jogszerűen járt el. Jogszerűen állapította meg, hogy a felperesnek a szüneteltetés idejére is vízkészletjárulékot kell fizetnie, amely alól az elsőfokú hatóság jogellenes módon mentesítette, és amely tényt a felperes sem vitatta vagy cáfolta.

Minderre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (3)

bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az alperest a felülvizsgálati eljárásban szervezeti képviselő képviselte, aki költségigényét külön nem igazolta (Pp. 75.§ (3) bekezdés), így e körben a Kúria a perköltségről való rendelkezést mellőzte.

A pervesztes felperes Pp. 78.§ (1) bekezdése és a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján köteles a tárgyi illetékeljegyzési jog miatt le nem rótt felülvizsgálati illeték viselésére, melynek összegét a felülvizsgálati kérelem előterjesztésekor hatályos, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50.§ (1) bekezdése alapján állapította meg a Kúria.

Budapest, 2013. szeptember 11.

Dr. Tóth Kincső s.k. a tanács elnöke, Dr. Rothermel Erika s.k. előadó bíró, Dr. Surányi József s.k. bíró